

[Carlsen-Skiødt.]

summen, om man kan kalde det saadan, ogsaa bliver højere for de gamle Bygninger.

Hvad Boliglovgivningen for Storkøbenhavn angaar, er Forholdet jo det, at Rigsdagen i 1925 mente, at det vilde være uheldigt at ophæve al Boliglov; samtidig med, at Boligloven bortfaldt for Provinsens Vedkommende, enedes Rigsdagen om at vedtage en særlig Lov for Storkøbenhavn, gældende indtil 1. Maj 1931. Det er i Anledning af denne Lovs Bortfald, at det foreliggende Lovforslag nu er fremsat. Det Spørgsmaal, der nu foreligger til Afgørelse, er, om den 6-aarige Periode fra 1925 til 1931 som Overgang til normale Forhold har været et passende Tidsrum. Det var Rigsdagens Synspunkt den Gang, og det forekommer mig, at det stadig maa være det, at det her drejer sig om en midlertidig Foranstaltning, der før eller senere maatte bortfalde; man var i 1925 klar over, at den Dag maatte komme, da Boligloven skulde bortfalde ogsaa for Storkøbenhavn. De 6 Aar til Afvikling kunde jo kun være en skønsmæssig Tidsperiode, og Hovedspørgsmaalet er da nu, om disse 6 Aar har været en passende Tid, eller om det samfundsmæssigt set vilde være rigtigere vel at lade den gældende Boliglov udløbe, men sætte i Stedet en successiv Afvikling gennem Overgangsbestemmelser over en kortere Periode. Herpaa kan der efter min Mening kun gives Svar efter en indgaaende Forhandling og Gennemgang dels af det foreliggende Materiale, dels af de nye Oplysninger, som det vil blive nødvendigt at fremskaffe angaaende Forhold, der endnu ikke er tilstrækkelig belyst. Særlig maa man under de kommende Forhandlinger tage Hensyn til, hvorledes Forholdene er i Dag. Overgangsperioder er jo altid vanskelige. Ude i Provinsen er Vanskelighederne overvundet, og dér kan man naturligvis ikke vende tilbage til de tidligere Forhold paa dette Omraade, naar der ingen Begrundelse er derfor. Efter de Oplysninger, der foreligger i Anhanget til Lovforslaget, mener Statistisk Departement ud fra det Materiale, det sidder inde med, at Tidspunktet nu maa anses for gunstigt til at ophæve Boligloven ogsaa for Storkøbenhavns Vedkommende. Der er imidlertid her nævnt Ting, der maa tages op til grundig Overvejelse, før man giver Svar paa dette i sig selv noget vanskelige Spørgsmaal.

Hvad Butikkerne angaar, vil jeg blot sige, at det er i Virkeligheden et Problem

for sig. En dygtig Mand oparbejder en Forretning, hvorefter Ejeren søger ogsaa at faa nogen Fordel, fordi Butikken ligger paa et godt Strøg, og i den rette Mands Haand har det vist sig, at der dér er gode Forretninger at gøre. Men hele dette Spørgsmaal synes mig ikke at have noget med den almindelige Huslejelov at gøre. Hvis Regeringen mener, der er Anledning til at skride ind ogsaa paa dette Punkt, tror jeg, det bør ske paa en anden Maade og i en anden Lov, jeg tror, Spørgsmaalet næsten er uløseligt.

Det konservative Folkeparti vil, som det altid har gjort, varetage baade Husejernes og Lejernes Interesser. Vi vil tage Spørgsmaalet op til Overvejelse ud fra samfundsmæssige Hensyn. Det er den Vej, det konservative Folkeparti altid plejer at gaa, det vil søge at øve Retfærdighed til begge Sider. Naar Loven en Gang forlader Rigsdagen, vil jeg derfor haabe, at Boligspørgsmaalet, dette vanskelige Spørgsmaal for Befolkningen her i Hovedstaden, er løst eller i alt Fald er paa Vej til at blive løst paa en saadan Maade, at det kan tjene Samfundet og hele Landet bedst.

Man kan jo ikke lukke Øjnene for, at adskillige af de nu bestaaende Forhold er ved at blive uholdbare, saaledes det Forhold, at de, der ønsker at bosætte sig i København, ikke kan faa Tilladelse dertil. Denne Ordning kan ikke vedblivende opretholdes. Skulde København ønske dette Forhold bibeholdt, ønsker man Byen som et lille indsnævret Omraade, hvor man kun kan faa Lov til at bosætte sig med særlig Tilladelse og ved særlig Begunstigelse, ser jeg ikke rettere end, at man kan blive nødt til at overveje, om man saa ikke skal se at faa en anden Hovedstad, og i saa Fald vil jeg anbefale Odense, hvor alle kan faa Lov til at bosætte sig. De ude paa Landet eller i Provinsbyerne, der ønsker at tage Ophold i Hovedstaden ikke blot midlertidigt, men ogsaa som fast Ophold, har et Krav paa, at disse Indflytningsbestemmelser og de Vanskeligheder, der i Øjeblikket er, efterhaanden og inden alt for længe forsvinder. Ligeledes mener jeg, at Nævnene maa bortfalde.

Jeg er villig til ligesom mit Parti at forhandle om Opsigelsesfrister og lignende Bestemmelser i Overgangstiden. I denne Forbindelse ønsker jeg ogsaa at udtale, at i Tilfælde, hvor Lejeren selv opsiger Lejemaal, eller hvor Ledighed indtræder ved Dødsfald eller af anden Ejeren uvedkommende Aarsag, maa Ejeren overfor disse Lejligheder i de saakaldte ældre Ejen-